

STAATSBLAD VAN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

425 RIJKSWET van 28 oktober 1964, houdende
Belastingregeling voor het Koninkrijk.

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat de Regeringen van Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen het in onderling overleg raadzaam oordelen, dat op het stuk van de belastingen een onderlinge regeling bij Rijkswet wordt vastgesteld;

dat het derhalve wenselijk is zulke regelen met toepassing van artikel 38 van het Statuut voor het Koninkrijk vast te stellen;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, de bepalingen van het Statuut voor het Koninkrijk in acht genomen zijnde, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

ALGEMENE BEPALING

Artikel 1. 1. In Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen worden vreemdelingen en niet volgens het eigen recht opgerichte lichamen niet onderworpen aan enige belasting of daarmee verband houdende verplichting welke drukkender is dan die, waaraan Nederlanders onderscheidenlijk volgens het eigen recht opgerichte lichamen onder overigens gelijke omstandigheden worden onderworpen.

2. De belasting in een van de landen van niet-inwoners ter zake van een binnen dat land aangehouden vaste inrichting is in beginsel niet drukkender dan de belasting van inwoners die dezelfde werkzaamheden onder overigens gelijke omstandigheden uitoefenen. De vorige volzin heeft geen betrekking op aan de personen of de persoonlijke omstandigheden gebonden tegemoetkomingen, zoals die welke verleend worden op grond van gezinssamenstelling en besteding van het inkomen.

HOOFDSTUK I

Begripsbepalingen

Artikel 2. 1. Deze Rijkswet verstaat onder:

a. landen: Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen;

b. personen: natuurlijke personen en lichamen;

c. lichamen: rechtspersonen, maat- of vennootschappen, andere verenigingen van personen, ondernemingen van publiekrechtelijke rechtspersonen en doelvermogens;

d. inwoner van een van de landen: een persoon die ingevolge de desbetreffende belastingregelingen van een van de landen aldaar zijn woonplaats of plaats van vestiging heeft;

e. vaste inrichting: een duurzame inrichting waarin of met behulp waarvan werkzaamheden van een onderneming — zelfstandig uitgeoefend beroep daaronder begrepen — worden uitgeoefend;

f. vaste vertegenwoordiger: een persoon die in het bezit is van een duurzame machtiging om namens de onderneming — zelfstandig uitgeoefend beroep daaronder begrepen —

overeenkomsten af te sluiten en daarvan gewoonlijk gebruik maakt in het betrokken land — tenzij zijn werkzaamheden zich beperken tot het voor de onderneming aankopen van goederen —, alsmede een persoon die een goederenvoorraad heeft waaruit hij regelmatig bestellingen uitvoert ten behoeve van de onderneming.

2. Een vaste inrichting is onder meer:

a. een plaats waar leiding wordt gegeven;

b. een filiaal;

c. een kantoor;

d. een fabriek;

e. een werkplaats.

3. Als het aanhouden van een vaste inrichting wordt niet aangemerkt:

a. het uitsluitend voor opslag of uitstalling aanhouden van een voorraad goederen, welke tot de onderneming behoren, alsmede van daarvoor bestemde ruimten;

b. het aanhouden van een ruimte uitsluitend om voor de onderneming goederen aan te kopen;

c. het aanhouden van een ruimte uitsluitend voor het maken van reclame, voor het verstrekken en inwinnen van inlichtingen, voor wetenschappelijk onderzoek en voor soortgelijke werkzaamheden, indien de bedoelde verrichtingen voor de onderneming van voorbereidende aard zijn of hulpwerkzaamheden zijn.

4. Een onderneming wordt niet geacht een vaste vertegenwoordiger te hebben enkel op grond van het feit, dat zij zaken doet door tussenkomst van een makelaar, een commissiennair of een andere agent met een wezenlijk onafhankelijke positie, mits die personen daarbij optreden in de normale uitoefening van hun onderneming.

5. Deze Rijkswet verstaat hierna mede onder:

a. onderneming: zelfstandig uitgeoefend beroep;

b. vaste inrichting: vaste vertegenwoordiger;

c. niet-zelfstandige arbeid: zelfstandige, niet in eigen onderneming verrichte werkzaamheden en diensten;

d. dividend: opbrengst van winstbewijzen en winstdelende obligaties.

6. Een in deze Rijkswet gebezigd doch niet omschreven begrip wordt, tenzij het zinsverband anders vereist, voor elk land verstaan in de zin van de desbetreffende belastingregelingen van dat land.

7. Voor de toepassing van deze Rijkswet geniet winst uit onderneming hij, voor wiens rekening een onderneming wordt gedreven, daaronder begrepen hij die, anders dan als aandeelhouder, medegerechtigd is tot het vermogen van een onderneming.

HOOFDSTUK II

Vermijding van dubbele belasting

AFDELING I

Belastingen naar inkomen en vermogen

Artikel 3. 1. Deze afdeling is van toepassing op belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, geheven ten behoeve van een van de landen of een staatkundig onderdeel daarvan.

2. Tot de belastingen naar het inkomen en naar het vermogen behoren mede belastingen naar bestanddelen van het inkomen of van het vermogen, daaronder begrepen belastingen naar voordelen uit vervreemding van roerende of onroerende goederen, belastingen naar waardevermeerdering, alsmede belastingen naar het gehele bedrag van door ondernemingen betaalde lonen.

3. De bestaande belastingen waarop deze afdeling van toepassing is, zijn:

a. zoveel Nederland betreft:

- 1°. de inkomstenbelasting;
- 2°. de loonbelasting;
- 3°. de vennootschapsbelasting;
- 4°. de dividendbelasting;
- 5°. de commissarissenbelasting;
- 6°. de vermogensbelasting;

b. zoveel Suriname betreft:

- 1°. de inkomstenbelasting;
- 2°. de vermogensbelasting;

c. zoveel de Nederlandse Antillen betreft:

- 1°. de inkomstenbelasting;
- 2°. de winstbelasting.

Artikel 4. 1. Inkomsten genoten door een inwoner van een van de landen uit onroerende goederen gelegen of gevestigd binnen een van de andere landen, mogen in dat andere land worden belast, ook ingeval deze inkomsten deel uitmaken van de winst van een onderneming.

2. De uitdrukking „onroerende goederen” omvat mede:

a. mijnen, steengroeven en andere natuurlijke hulpbronnen, alsmede rechten tot opsporing, onderzoek of exploitatie van natuurlijke hulpbronnen en rechten op vaste en veranderlijke uitkeringen verkregen uit verlening of afstand van rechten tot opsporing, onderzoek of exploitatie van natuurlijke hulpbronnen;

b. schuldvorderingen — andere dan obligaties — verzekerd door hypotheek op een onroerend goed;

c. agrarische ondernemingen en bosbouwondernemingen.

3. Onder inkomsten uit onroerende goederen worden verstaan voordelen uit onroerende goederen en uit vervreemding van onroerende goederen alsmede waardevermeerderingen van onroerende goederen.

4. Bij het bepalen van de inkomsten uit onroerende goederen welke deel uitmaken van de winst van een onderneming, vindt artikel 5, tweede en vierde lid, overeenkomstige toepassing.

Artikel 5. 1. Winst uit onderneming — voor zover niet bestaande uit inkomsten uit onroerende goederen — genoten door een inwoner van een van de landen, mag in een van de andere landen worden belast indien en voor zover die winst is toe te rekenen aan een binnen dat andere land aangehouden vaste inrichting.

2. De aan een vaste inrichting toe te rekenen winst wordt gesteld op de winst welke met de vaste inrichting zou zijn behaald, indien zij een onafhankelijke onderneming ware, die dezelfde of soortgelijke werkzaamheden uitoefent onder dezelfde of soortgelijke omstandigheden. Tussen de onderneming en de vaste inrichting in rekening gebrachte rente en royalty's blijven daarbij buiten aanmerking.

3. Aan een vaste inrichting wordt geen winst toegerekend op grond van enkele aankoop door de vaste inrichting van goederen ten behoeve van de onderneming. Indien de onderneming goederen aankoopt ten behoeve van een vaste inrich-

ting in een der landen, wordt aan enkele aankoop geen winst toegerekend.

4. De Ministers van Financiën van de betrokken landen kunnen gezamenlijk met betrekking tot bepaalde ondernemingen of groepen van ondernemingen bepalen dat de aan een vaste inrichting toe te rekenen winst wordt vastgesteld door uit te gaan van het bedrag van de totale winst van de onderneming, dan wel andere van het tweede en derde lid afwijkende regelingen treffen.

Artikel 6. Winst uit onderneming genoten door een inwoner van een van de landen uit het optreden als verzekeraar binnen een van de andere landen wordt geacht te zijn behaald met behulp van een vaste inrichting binnen dat andere land.

Artikel 7. 1. Winst uit onderneming genoten door een inwoner van een van de landen uit het uitvoeren van bouw-, constructie-, montage-, graaf-, ontginnings-, bagger- of opruimingswerken of dergelijke werkzaamheden binnen een van de andere landen gedurende meer dan 183 dagen binnen een tijdvak van twaalf maanden, wordt geacht te zijn behaald met behulp van een vaste inrichting binnen dat andere land, voorzover die winst aan de werkzaamheden binnen dat land kan worden toegerekend.

2. Onverminderd het eerste lid wordt de winst uit onderneming genoten door een inwoner van een van de landen uit het uitvoeren van een werk in de zin van het eerste lid binnen een van de andere landen, geacht te zijn behaald met behulp van een vaste inrichting in laatstbedoeld land, voor zover die winst aan de werkzaamheden binnen dat land kan worden toegerekend, ook indien het werk achtereenvolgens door verschillende ondernemers binnen dat land wordt uitgevoerd en de totale duur van de uitvoering van het werk 183 dagen binnen een tijdvak van twaalf maanden overschrijdt.

Artikel 8. Winst uit onderneming genoten door een inwoner van een van de landen uit het verrichten van luchtkarteringswerkzaamheden en andere werkzaamheden vanuit de lucht, gericht op de inventarisatie van natuurlijke hulpbronnen binnen een van de andere landen, wordt geacht te zijn behaald met behulp van een vaste inrichting binnen dat andere land, voor zover die winst aan de werkzaamheden binnen laatstbedoeld land kan worden toegerekend.

Artikel 9. Winst uit onderneming genoten door een inwoner van een van de landen uit het optreden als musicus, als artiest of als beoefenaar van een tak van sport binnen een van de andere landen, wordt geacht te zijn behaald met behulp van een vaste inrichting binnen dat andere land.

Artikel 10. 1. Ingeval in de handels- of financiële betrekkingen tussen twee van elkaar afhankelijke ondernemingen, waarvan de ene is gevestigd in een van de landen en de andere in een van de andere landen, voorwaarden bestaan welke afwijken van die welke zouden zijn gemaakt tussen onafhankelijke ondernemingen, mogen alle voordelen, welke zonder deze voorwaarden zouden zijn opgekomen aan een van de ondernemingen, maar tengevolge van die voorwaarden haar niet zijn opgekomen, worden begrepen in de voordelen van die onderneming en dienovereenkomstig worden belast.

2. Als van elkaar afhankelijke ondernemingen worden aangemerkt ondernemingen welke kapitaal — geheel of ten dele, middellijk of onmiddellijk — is verschaft door dezelfde personen of welke — geheel of ten dele, middellijk of onmiddellijk — staan onder leiding of toezicht van dezelfde personen.

Artikel 11. 1. Dividend genoten door een inwoner van een van de landen en verschuldigd door een lichaam dat inwoner is van een van de andere landen, mag worden belast in eerstbedoeld land.

2. Indien in het land waarvan een lichaam dat dividend verschuldigd is, inwoner is, bij wege van inhouding een belasting

van dividenden wordt geheven, laat het eerste lid zodanige belasting onverlet met dien verstande, dat het tarief 15 percent niet te boven gaat.

3. De in het tweede lid bedoelde belasting wordt niet geheven dan wel teruggegeven voor dividend, dat wordt genoten door een lichaam waarvan het kapitaal geheel of ten dele in aandelen is verdeeld en dat inwoner is van een van de andere landen en voor ten minste 25 percent van het nominaal gestorte kapitaal aandeelhouder is van het lichaam dat het dividend verschuldigd is. Indien echter het lichaam dat het dividend verschuldigd is, in het land zijner inwoning onderworpen is aan een belasting naar het inkomen waarvan het tarief voor uitgedeelde inkomsten lager is dan dat voor niet uitgedeelde inkomsten, mag het dividend in dat land worden belast met een bij wege van inhouding geheven belasting naar een percentage dat niet hoger is dan twee derden van het verschil tussen het tarief voor uitgedeelde en dat voor niet uitgedeelde inkomsten met dien verstande, dat het percentage niet meer dan 15 bedraagt.

4. De wetgever van elk van de landen kan bepalen, dat, voor zoveel nodig in afwijking van het tweede en derde lid, bij wege van inhouding van dividenden geheven belastingen tussen dat land en beide of een van de andere landen in het algemeen of voor bepaalde gevallen onverkort geheven zullen worden met dien verstande, dat deze bevoegdheid niet bestaat ten aanzien van dividenden genoten door natuurlijke personen. De daartoe strekkende wettelijke regeling treedt niet in werking vóór de aanvang van het tweede kalenderjaar volgend op dat waarin de regeling is afgekondigd.

5. Een wettelijke regeling van een van de landen welke op grond van het vierde lid is getroffen, wordt bekend gemaakt in de andere landen door plaatsing van de tekst in, voor zoveel Nederland betreft het *Staatsblad*, voor zoveel Suriname betreft het *Gouvernementsblad*, en voor zoveel de Nederlandse Antillen betreft het *Publicatieblad*.

Artikel 12. 1. Inkomsten genoten door een natuurlijke persoon die inwoner is van een van de landen, uit vervreemding van aandelen in of winstbewijzen van een lichaam dat inwoner is van een van de andere landen, mogen worden belast in eerstbedoeld land.

2. Het eerste lid laat onverlet de heffing van belasting in een van de landen van inkomsten uit de vervreemding van aandelen in of winstbewijzen van een lichaam dat inwoner is van dat land, welke zijn genoten door een natuurlijke persoon die inwoner is van een van de andere landen en in de loop van de laatste vijf jaren, al dan niet te zamen met zijn echtgenoot en zijn bloed- en aanverwanten in de rechte linie en in de tweede graad der zijlinie, voor meer dan een vierde gedeelte, en, al dan niet te zamen met zijn echtgenoot, voor meer dan een twintigste gedeelte van het nominaal gestorte kapitaal van het lichaam onmiddellijk of middellijk aandeelhouder is geweest, met dien verstande, dat het tarief 20 percent niet te boven gaat.

Artikel 13. 1. Rente — ook in de vorm van disconto — genoten door een inwoner van een van de landen en verschuldigd door een van de andere landen, een staatkundig onderdeel van een van de andere landen of een inwoner van een van de andere landen, mag worden belast in eerstbedoeld land.

2. Indien in het land waarvan de persoon die de rente verschuldigd is, inwoner is, bij wege van inhouding een belasting van rente wordt geheven, laat het eerste lid een zodanige belasting onverlet met dien verstande, dat het tarief 10 percent niet te boven gaat. De vorige volzin vindt geen toepassing met betrekking tot rente verschuldigd door een land of een staatkundig onderdeel van een land.

3. Het eerste en het tweede lid zijn niet van toepassing ten aanzien van rente op schuldvorderingen — andere dan obligaties — verzekerd door hypotheek op een in een van de landen gelegen onroerend goed.

Artikel 14. 1. Royalty's genoten door een inwoner van een van de landen en verschuldigd door een inwoner van een van de andere landen, mogen worden belast in eerstbedoeld land.

2. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder de uitdrukking „royalty's” verstaan vergoedingen van welke aard ook toegekend voor het gebruik of het recht op gebruik van een auteursrecht of enig ander recht om enig wetenschappelijk, literair, dramatisch of muzikaal werk of ander werk op het gebied van de kunst weer te geven of na te maken, van een octrooi, een fabrieks- of handelsmerk, een tekening of model, een ontwerp, een geheim procédé of recept, als ook voor het gebruik of het recht op gebruik van bedrijfsuitrusting of wetenschappelijke uitrusting en voor inlichtingen betreffende ervaring op het terrein van het bedrijfsleven of de wetenschap. Niet onder de uitdrukking „royalty's” worden verstaan royalty's, welke krachtens artikel 4 worden beschouwd als inkomsten uit onroerende goederen.

3. Voordelen uit de vervreemding van de in de eerste volzin van het tweede lid vermelde zaken, door een inwoner van een van de landen genoten uit een van de andere landen, mogen worden belast in het land van inwoning.

Artikel 15. 1. Inkomsten genoten door een inwoner van een van de landen uit het verrichten van niet-zelfstandige arbeid binnen een van de andere landen mogen worden belast in dat andere land.

2. In afwijking van het eerste lid mogen inkomsten genoten door een inwoner van een van de landen uit het verrichten van niet-zelfstandige arbeid binnen een van de andere landen worden belast in het land van inwoning, indien

a. hij gedurende niet meer dan 183 dagen binnen een tijdvak van twaalf maanden verblijft in het land waarbinnen de arbeid wordt verricht, en

b. de inkomsten niet worden betaald ten laste van een inwoner van dat land of ten laste van de winst welke is toe te rekenen aan een binnen dat land aangehouden vaste inrichting.

3. Voor zoveel nodig in afwijking van het eerste lid mogen inkomsten genoten door een inwoner van een van de landen als bestuurder of commissaris van een lichaam dat inwoner is van een van de andere landen, worden belast in dat andere land.

4. Pensioenen en soortgelijke inkomsten genoten door een inwoner van een van de landen ter zake van vroeger binnen een van de andere landen verrichte niet-zelfstandige arbeid, ter zake van vroeger aan boord van vervoermiddelen verrichte niet-zelfstandige arbeid bedoeld in artikel 16, alsmede ter zake van een vroeger beklede functie als bestuurder of commissaris van een lichaam dat inwoner is van een van de andere landen, mogen worden belast in eerstbedoeld land.

5. Voor de toepassing van dit artikel wordt niet-zelfstandige arbeid verricht aan boord van vervoermiddelen, welke het verkeer onderhouden tussen plaatsen binnen een van de landen, beschouwd als te zijn verricht binnen dat land.

Artikel 16. Voor zoveel nodig in afwijking van artikel 15 mogen inkomsten genoten door een inwoner van een van de landen uit niet-zelfstandige arbeid verricht aan boord van vervoermiddelen welke het verkeer onderhouden tussen plaatsen binnen een van de landen en plaatsen buiten dat land, dan wel tussen plaatsen buiten de landen, worden belast in het land van inwoning. Indien het land van inwoning die inkomsten niet belast, mogen zij belast worden in het land waarbinnen de werkelijke leiding van de onderneming is gevestigd. De aan boord van een schip of luchtvaartuig gevestigde leiding wordt beschouwd als te zijn gevestigd binnen het land van de thuishaven.

Artikel 17. 1. Voor zoveel nodig in afwijking van artikel 15 mogen inkomsten genoten uit het verrichten van niet-zelfstandige arbeid, welke worden betaald ten laste van een van de landen, worden belast in dat land.

2. Met de in het eerste lid bedoelde inkomsten betaald ten laste van een van de landen worden gelijkgesteld inkomsten betaald ten laste van een publiekrechtelijke rechtspersoon van dat land en inkomsten betaald ten laste van een fonds van dat land of van die rechtspersoon.

3. Het eerste en het tweede lid zijn niet van toepassing ten aanzien van:

a. inkomsten genoten uit het verrichten van niet-zelfstandige arbeid ten behoeve van een onderneming;

b. inkomsten genoten uit het verrichten van niet-zelfstandige arbeid door plaatselijk aangeworven werkkrachten of daarmee gelijk te stellen personen, voor zover zulks te hunnen aanzien door de Ministers van Financiën van de betrokken landen gezamenlijk is bepaald.

4. Voor de toepassing van dit artikel worden onder „inkomsten genoten uit het verrichten van niet-zelfstandige arbeid” mede begrepen pensioenen en soortgelijke inkomsten genoten ter zake van vroeger verrichte niet-zelfstandige arbeid.

Artikel 18. 1. In afwijking van artikel 5 mag winst uit onderneming behaald met het vervoer te water of door de lucht van personen of goederen tussen plaatsen binnen een van de landen en plaatsen buiten dat land, dan wel tussen plaatsen buiten de landen, worden belast in het land waarbinnen de werkelijke leiding van de onderneming is gevestigd. Waar de werkelijke leiding is gevestigd wordt naar de omstandigheden beoordeeld. De aan boord van een schip of luchtvaartuig gevestigde leiding wordt beschouwd als te zijn gevestigd binnen het land van de thuishaven.

2. De wetgever van elk van de landen kan bepalen, dat het eerste lid tussen dat land en beide of een van de andere landen buiten werking treedt, hetzij geheel, hetzij slechts voor zover betreft de winst uit onderneming behaald met vervoer te water, dan wel de winst uit onderneming behaald met vervoer door de lucht. De daartoe strekkende wettelijke regeling treedt niet in werking vóór de aanvang van het tweede kalenderjaar volgend op dat waarin de regeling is afgekondigd.

3. Indien van de in het tweede lid bedoelde bevoegdheid gebruik wordt gemaakt, geldt tussen de betrokken landen, dat van het tijdstip af waarop het eerste lid buiten werking treedt, de eerste afdeling van hoofdstuk II niet van toepassing is op de winst waarop de wettelijke regeling van het tweede lid betrekking heeft.

4. Een wettelijke regeling van een van de landen welke op grond van het tweede lid is getroffen, wordt bekend gemaakt in de andere landen op de in artikel 11, vijfde lid, voorgescreven wijze.

Artikel 19. Inkomsten, welke worden genoten door een inwoner van een van de landen in de vorm van een aandeel in de winst van een onderneming waarvan de werkelijke leiding in een van de andere landen is gevestigd, en welke niet behoren tot de winsten en inkomsten waarvoor in de voorgaande artikelen van deze afdeling een regeling is getroffen, mogen worden belast in dat andere land.

Artikel 20. Andere dan de in de voorgaande artikelen van deze afdeling bedoelde winsten en inkomsten, welke worden genoten door een inwoner van een van de landen, mogen worden belast in het land van inwoning.

Artikel 21. Niettegenstaande de overige bepalingen van deze afdeling mogen periodieke uitkeringen, welke ertoe strekken een persoon uit een van de landen die in een van de andere landen woont of verblijft voor studie — het verkrijgen van bedrijfs- of beroepservaring daaronder begrepen — in staat te stellen de kosten van onderhoud en studie te bestrijden, in dat andere land niet worden belast, indien zij niet worden betaald ten laste van dat land, van een inwoner van

dat land of ten laste van de winst welke is toe te rekenen aan een binnen dat land aangehouden vaste inrichting.

Artikel 22. 1. Vermogen van een inwoner van een van de landen mag worden belast in een van de andere landen voor zover het bestaat uit:

a. Binnen dat andere land gelegen of gevestigde — al dan niet tot een onderneming behorende — onroerende goederen in de zin van artikel 4;

b. ander vermogen, dat behoort tot een binnen dat andere land aangehouden vaste inrichting van een onderneming ingeval de aan die vaste inrichting toe te rekenen winst in dat land mag worden belast.

2. Andere dan de in het eerste lid bedoelde vermogensbestanddelen van een inwoner van een van de landen mogen worden belast in het land van inwoning.

Artikel 23. Schulden — andere dan obligatieschulden — van een inwoner van een van de landen, welke verzekerd zijn door hypotheek op onroerende goederen gelegen of gevestigd binnen een van de andere landen, alsmede rente van zodanige schulden worden in dat andere land in aanmerking genomen als negatieve bestanddelen van het vermogen, onderscheidenlijk inkomsten.

Artikel 24. 1. Het land van inwoning kan in het inkomen of vermogen begrijpen de bestanddelen welke ingevolge de voorgaande artikelen van deze afdeling mogen worden belast in een van de andere landen met dien verstande, dat op de berekende belasting een vermindering wordt toegepast welke gelijk is aan het bedrag dat tot die belasting in dezelfde verhouding staat als het totaal van de bestanddelen, welke in laatstbedoeld land — anders dan uitsluitend ingevolge artikel 11, tweede, derde en vierde lid, artikel 12, tweede lid, en artikel 13, tweede lid — mogen worden belast, staat tot het totale belastbare inkomen of vermogen. Artikel 23 wordt daarbij in aanmerking genomen.

2. Het eerste lid laat onverlet de voorschriften van elk van de landen aangaande de bij de berekening van de in dat lid bedoelde vermindering in aanmerking te nemen verrekening van negatieve en positieve inkomensbestanddelen.

3. De in een van de landen overeenkomstig artikel 11, tweede of vierde lid, en artikel 13, tweede lid, bij wijze van inhouding geheven belasting van dividenden en rente, alsmede de overeenkomstig artikel 12, tweede lid, geheven belasting van inkomsten uit de vervreemding van aandelen of winstbewijzen wordt in mindering gebracht op de in het land van inwoning ter zake van deze inkomsten verschuldigde belasting. De in het land van inwoning ter zake van deze inkomsten verschuldigde belasting wordt gesteld op een zodanig bedrag, dat tot de in dat land over het gehele inkomen berekende belasting in dezelfde verhouding staat als het bedrag van die inkomsten staat tot het totale belastbare inkomen. Indien evenwel die inkomsten in het land van inwoning naar een bijzonder tarief zijn belast, wordt in afwijking van de bepaling van de vorige volzin de in het land van inwoning ter zake van die inkomsten verschuldigde belasting gesteld op het daadwerkelijk volgens het bijzondere tarief ter zake van die inkomsten verschuldigde bedrag.

4. Indien het land van inwoning geen belasting heft overeenkomstig artikel 11, tweede of vierde lid, of artikel 12, tweede lid, dan wel belasting heft tot een lager percentage dan door de genoemde bepalingen is toegestaan, is dat land niet verplicht de in het derde lid bedoelde vermindering te verlenen, onderscheidenlijk niet verplicht die vermindering tot een hoger percentage te verlenen dan het land overeenkomstig de genoemde artikelen zelf heft van dergelijke inkomsten.

5. Indien de Nederlandse Antillen geen belasting heffen overeenkomstig artikel 13, tweede lid, dan wel belasting heffen tot een lager percentage dan door de genoemde bepaling is toe-

gestaan, zijn de Nederlandse Antillen als land van inwoning niet verplicht de in het derde lid bedoelde vermindering — voor zover op rente betrekking hebbend — te verlenen, onderscheidenlijk niet verplicht die vermindering tot een hoger percentage te verlenen dan de Nederlandse Antillen overeenkomstig artikel 13, tweede lid, zelf heffen van dergelijke inkomsten.

Artikel 25. Indien een houdstermaatschappij, welke is opgericht naar het recht van een van de landen, ingevolge artikel 34, eerste lid, letter *b*, geacht wordt inwoner te zijn van een van de andere landen, mag — onverminderd het recht van dat andere land tot belastingheffing als ware dit artikel niet van toepassing — de winst van deze maatschappij in eerstbedoeld land worden belast naar een percentage dat 4 niet te boven gaat.

AFDELING 2

Belastingen ter zake van successie en schenking

Artikel 26. 1. Deze afdeling is van toepassing op belastingen naar verkrijgingen krachtens erfrecht of schenking, geheven ten behoeve van een van de landen of een staatkundig onderdeel daarvan.

2. De bestaande belastingen waarop deze afdeling van toepassing is, zijn:

a. zoveel Nederland betreft:

- 1°. het recht van successie;
- 2°. het recht van overgang;
- 3°. het recht van schenking;

b. zoveel Suriname betreft:

- 1°. het recht van successie;
- 2°. het recht van overgang;
- 3°. het zegelrecht voor zover dit wordt geheven ingeval van schenking;

c. zoveel de Nederlandse Antillen betreft:

- 1°. de successiebelasting;
- 2°. de overgangsbelasting.

Artikel 27. 1. De verkrijging krachtens erfrecht door het overlijden van of krachtens schenking door een inwoner van een van de landen, mag worden belast in een van de andere landen voor zover zij bestaat uit:

a. binnen dat andere land gelegen of gevestigde — al dan niet tot een onderneming behorende — onroerende goederen in de zin van artikel 4;

b. ander vermogen dat behoort tot een binnen dat andere land aangehouden vaste inrichting; artikel 2, derde lid, blijft buiten toepassing.

2. De in een verkrijging krachtens erfrecht door het overlijden van of krachtens schenking door een inwoner van een van de landen begrepen schulden — andere dan obligatieschulden — welke verzekerd zijn door hypotheek op onroerende goederen gelegen of gevestigd binnen een van de andere landen, worden in dat andere land in aanmerking genomen als negatieve bestanddelen van de verkrijging.

3. Andere dan de in het eerste lid bedoelde bestanddelen van een verkrijging mogen worden belast in het land waarvan de overledene of de schenker ten tijde van het overlijden of het doen van de schenking inwoner was.

Artikel 28. Het land van inwoning van de overledene of de schenker kan in een verkrijging krachtens erfrecht of krachtens schenking begrijpen de bestanddelen welke ingevolge artikel 27 mogen worden belast in een van de andere landen met dien verstande, dat op de verschuldigde belasting een vermindering wordt toegepast welke gelijk is aan het bedrag dat tot de ter zake van de verkrijging verschuldigde belasting in dezelfde verhouding staat als het totaal van die bestanddelen staat tot de

verkrijging. De vermindering bedraagt niet meer dan het bedrag van de in dat andere land over die bestanddelen verschuldigde belasting.

Artikel 29. Ingeval een inwoner van een van de landen binnen een periode van twaalf maanden voorafgaande aan het doen van een schenking inwoner is geweest van een van de andere landen, kan in dat andere land ter zake van die schenking een aanvullend bedrag aan belasting worden geheven. Dit aanvullend belastingbedrag overschrijdt niet het bedrag dat, zo de schenker ten tijde van de schenking nog inwoner van dat andere land was, in de beide landen te zamen meer zou zijn geheven ter zake van de schenking.

AFDELING 3

Zegelbelastingen

Artikel 30. Deze afdeling is van toepassing op:

a. zoveel Nederland betreft:
het zegelrecht;

b. zoveel Suriname betreft:
het zegelrecht, behoudens

(i) voor zover dit geheven wordt bij overdracht of toescheiding van onroerende goederen en bij de vestiging van zakelijke genotsrechten op onroerende goederen;

(ii) voor zover dit geheven wordt ingeval van schenking;

c. zoveel de Nederlandse Antillen betreft:
de zegelbelasting;

en op elke gelijksoortige belasting geheven ten behoeve van een van de landen of een staatkundig onderdeel daarvan.

Artikel 31. 1. Stukken welke in een van de landen zijn opgemaakt en voor welke hetzij de aldaar verschuldigde belasting is voldaan, hetzij enige vrijstellingsbepaling toepassing heeft gevonden, zijn in de andere landen niet aan een belasting onderworpen.

2. Het eerste lid geldt niet, indien de ondertekenaar of, zo er meer dan één ondertekenaar is, alle ondertekenaars in een ander land wonen dan het land waar het stuk is opgemaakt, dan wel indien het stuk een beschikking inhoudt omtrent onroerende goederen gelegen of gevestigd in een ander land dan het land waar het stuk is opgemaakt.

AFDELING 4

Belastingen op motorrijtuigen

Artikel 32. Deze afdeling is van toepassing op:

a. zoveel Nederland betreft:
de motorrijtuigenbelasting;

b. zoveel Suriname betreft:
de rij- en voertuigenbelasting;

c. zoveel de Nederlandse Antillen betreft:
de motorrijtuig- en motorbootbelasting;

en op elke gelijksoortige belasting geheven ten behoeve van een van de landen of een staatkundig onderdeel daarvan.

Artikel 33. Het in een van de landen rijden met een in een van de andere landen ingeschreven motorrijtuig, waarvan de houder een inwoner van dat andere land is, is in eerstbedoeld land vrijgesteld van belasting.

AFDELING 5

Bijzondere bepalingen

Artikel 34. 1. Voor de toepassing van dit hoofdstuk:

a. wordt een natuurlijke persoon die ingevolge de desbetreffende belastingregelingen inwoner is van meer dan een van de landen, geacht inwoner te zijn van het land waarbinnen hij een duurzame woongelegenheden ter beschikking heeft. Ingeval hij binnen meer dan een van de landen een duurzame woongelegenheden ter beschikking heeft, wordt hij geacht inwoner te zijn van het land waarmede zijn persoonlijke en economische betrekkingen het nauwst zijn. Ingeval aldus niet kan worden vastgesteld van welk van de landen hij inwoner is, wordt hij geacht inwoner te zijn van het land waarbinnen hij gewoonlijk verblijft;

b. wordt een lichaam dat ingevolge de desbetreffende belastingregelingen inwoner is van meer dan een van de landen, geacht inwoner te zijn van het land waarbinnen de werkelijke leiding is gevestigd.

2. Voor de toepassing van het eerste lid, letter *a.*, worden schepen en luchtvaartuigen welke binnen een van de landen hun thuishaven hebben, als deel van dat land beschouwd.

3. Voor zoveel nodig in afwijking van het eerste lid wordt voor de toepassing van dit hoofdstuk een natuurlijke persoon, jonger dan 27 jaar, die herkomstig is uit een van de landen en uitsluitend voor opvoeding of voor studie — het verkrijgen van bedrijfs- of beroepservaring daaronder begrepen — verblijft in een van de andere landen, geacht inwoner te zijn van het land van herkomst, indien hij ingevolge de desbetreffende belastingregelingen van dat land daarvan inwoner is.

Artikel 35. Ingeval zich ten gevolge van de heffing in meer dan een van de landen van belastingen waarop de afdelingen 1, 2, 3 en 4 van dit hoofdstuk van toepassing zijn, een dubbele belasting voordoet waarvoor deze Rijkswet geen voorziening bevat, kunnen de Ministers van Financiën van de betrokken landen die — al dan niet op verzoek van belanghebbende — na onderling overleg opheffen.

HOOFDSTUK III

Wederzijdse bijstand

Artikel 36. 1. Elk van de landen verleent — op verzoek — aan elk van de andere landen bijstand bij de invordering van belastingen geheven ten behoeve van laatstbedoeld land of een staatkundig onderdeel daarvan, daaronder begrepen de daarmede in verband staande rente, kosten en niet door de strafrechter opgelegde boeten en verhogingen.

2. Het verzoek om bijstand wordt door de Minister van Financiën van het betrokken land gericht tot de Minister van Financiën van het land waaraan het verzoek wordt gedaan.

Het verzoek dient vergezeld te gaan van:

a. de executoriale titel tegen degene te wiens laste invordering wordt verzocht;

b. een verklaring omtrent het al of niet onherroepelijk vaststaan van de belastingschuld;

c. een verklaring omtrent de mogelijkheden tot invordering op het grondgebied van het land dat het verzoek doet;

d. andere stukken en gegevens welke van nut kunnen zijn.

3. De betekening van de executoriale titel, het bevel tot betaling en de tenuitvoerlegging geschieden door een door de Minister van Financiën van het land waaraan het verzoek is gedaan aangewezen ambtenaar overeenkomstig de in dat land van kracht zijnde voorschriften met betrekking tot door die Minister van Financiën als soortgelijk aangemerkte belastingschulden. Zolang geen verklaring is ingekomen dat de belastingschuld onherroepelijk vaststaat, beperkt dat land zich tot

maatregelen om de inning van de belastingschuld te verzekeren.

4. De belastingschulden worden in het land waaraan het verzoek is gedaan, niet als bevoorrechte schulden beschouwd.

5. Het land waaraan het verzoek is gedaan, is niet verplicht:

a. aan het verzoek te voldoen indien de mogelijkheden tot invordering op het grondgebied van het land dat het verzoek heeft gedaan, niet zijn uitgeput;

b. over te gaan tot een maatregel indien een soortgelijke maatregel niet toegelaten is in het land dat het verzoek heeft gedaan.

6. De niet-verhaalbare kosten van invordering worden vergoed door het land dat het verzoek heeft gedaan.

Artikel 37. 1. Elk van de landen verleent — op verzoek — aan elk van de andere landen bijstand door het verschaffen van gegevens en inlichtingen ten behoeve van:

a. de uitvoering in laatstbedoeld land van deze Rijkswet en de op grond van artikel 42 uitgevaardigde voorschriften;

b. de heffing en invordering in laatstbedoeld land van de in artikel 36, eerste lid, bedoelde belastingen.

2. Het verzoek om bijstand wordt door de Minister van Financiën van het betrokken land gericht tot de Minister van Financiën van het land waaraan het verzoek wordt gedaan.

3. Het land waaraan het verzoek is gedaan, is niet verplicht gegevens en inlichtingen te verschaffen welke hetzij niet kunnen worden verkregen ingevolge de belastingregelingen van dat land, hetzij niet zouden kunnen worden verkregen ingevolge de belastingregelingen van het land dat het verzoek heeft gedaan, hetzij verkregen zijn van een bank of een daarmede gelijk te stellen instelling als zodanig.

4. Het land waaraan het verzoek is gedaan, is niet verplicht gegevens en inlichtingen te verschaffen welke slechts zouden kunnen worden verkregen door middel van uitgebreide onderzoekingen.

Artikel 38. De stukken, gegevens en inlichtingen welke ingevolge artikel 36 of artikel 37 door een van de landen worden verschaft aan een van de andere landen, worden door dat andere land niet verder bekend gemaakt dan nodig is voor:

a. de uitvoering van deze Rijkswet en de op grond van artikel 42 uitgevaardigde voorschriften;

b. de heffing en invordering van de in artikel 36, eerste lid, bedoelde belastingen.

HOOFDSTUK IV

Slotbepalingen

Artikel 39. Een natuurlijke persoon die inwoner is van een van de landen, zal in elk van de andere landen aanspraak hebben op dezelfde tegemoetkomingen als die, welke aan natuurlijke personen die inwoners zijn van laatstbedoeld land toekomen ter zake van burgerlijke staat en kinderaftrek.

Artikel 40. De in een van de landen voor enige belasting bestaande tegemoetkomingen ten behoeve van in dat land gevestigde of voor het grondgebied van dat land werkzame instellingen welke een kerkelijk, charitatief, cultureel, wetenschappelijk of algemeen maatschappelijk belang beogen — daaronder begrepen tegemoetkomingen ter zake van giften aan zodanige instellingen — vinden overeenkomstige toepassing ten behoeve van in een van de andere landen gevestigde of voor het grondgebied van een van de andere landen werkzame instellingen welke een zodanig belang beogen.

Artikel 41. 1. De belasting welke een van de landen mag heffen ingevolge artikel 11, tweede lid, onderscheidenlijk arti-

kel 13, tweede lid, is niet verschuldigd van dividend, onderscheidenlijk rente, genoten door een van de andere landen of een staatkundig onderdeel daarvan.

2. De Minister van Financiën van het land van inwoning van de schuldenaar van een dividend of van rente genoten door een publiekrechtelijk lichaam van een van de andere landen, dat zich uitsluitend bezig houdt met het vervullen van een deel van de overheidstaak van dat andere land, kan bepalen, dat het eerste lid ten aanzien van dat dividend of die rente wordt toegepast.

Artikel 42. De Minister van Financiën van elk van de landen kan voorschriften geven ter uitvoering van deze Rijkswet in dat land.

Artikel 43. 1. Ingeval in een van de landen een belasting voor eenmaal naar het inkomen of naar het vermogen mocht worden ingevoerd, kan de wetgever van dat land bepalen dat hoofdstuk II, afdeling 1, daarop niet van toepassing is.

2. Een wettelijke regeling van een van de landen welke op grond van het eerste lid is getroffen, wordt bekend gemaakt in de andere landen op de in artikel 11, vijfde lid, voorgescreven wijze.

Artikel 44. De artikelen 36, 37 en 38 vinden overeenkomstige toepassing met betrekking tot schoolgelden en premies ingevolge sociale verzekeringswetten, waarvan de invordering geschiedt bij dwangbevel.

Artikel 45. 1. Voor de heffing van belastingen naar het inkomen en naar het vermogen in de zin van artikel 3, voor de heffing van belastingen ter zake van successie en schenking in de zin van artikel 26, alsmede voor de toepassing van deze Rijkswet voor zover zij op die belastingen betrekking heeft, worden, voor zoveel nodig in afwijking van de overige bepalingen van deze Rijkswet omtrent de woonplaats, de Gevolmachtigde Ministers van Suriname en de Nederlandse Antillen geacht inwoner te zijn van het land waarvoor zij zijn uitgezonden.

2. De Ministers van Financiën van de betrokken landen kunnen gezamenlijk bepalen dat het eerste lid mede wordt toegepast ten aanzien van de plaatsvervangers van de Gevolmachtigde Ministers en met hen gelijk te stellen functionarissen.

Artikel 46. 1. Artikel 19 van de wet van 26 april 1940 (*Stb.* 200), houdende bijzondere voorzieningen met betrekking tot de in gebiedsdelen van het Koninkrijk der Nederlanden gevestigde naamloze vennootschappen en andere rechtspersonen, alsmede met betrekking tot zeeschepen, die gerechtigd zijn tot het voeren van de Nederlandsche vlag wordt ingetrokken, indien het op het tijdstip van inwerkingtreden van deze Rijkswet nog van kracht is.

2. De wet van 4 augustus 1917 (*Stb.* 507), houdende bepalingen betreffende de beteekening en tenuitvoerlegging in de koloniën, van in Nederland uitgevaardigde dwangbevelen en in Nederland alsmede in Nederlandsch-Indië, Suriname en Curaçao onderling, van in de koloniën uitgevaardigde dwangbevelen, wordt ingetrokken.

Artikel 47. Het inwerkingtreden van deze Rijkswet wordt door Ons geregeld bij algemene maatregel van Rijksbestuur.

Artikel 48. 1. Onverminderd artikel 11, vierde lid, en artikel 18, tweede lid, kan de wetgever van elk van de landen bepalen dat, tussen dat land en beide of een van de andere landen, gezamenlijk buiten werking treden de hoofdstukken II en III, en de artikelen 39, 40, 41, 44 en 45. De daartoe strekkende wettelijke regeling treedt niet in werking vóór de aanvang van het tweede kalenderjaar volgend op dat waarin de regeling is afgekondigd.

2. Een wettelijke regeling van een van de landen welke op grond van het eerste lid is getroffen, wordt bekend gemaakt in de andere landen op de in artikel 11, vijfde lid, voorgescreven wijze.

Artikel 49. Deze Rijkswet kan worden aangehaald als: Belastingregeling voor het Koninkrijk.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad*, het *Gouvernementsblad* van Suriname en het *Publicatieblad* van de Nederlandse Antillen zal worden geplaatst, en dat alle Ministeriële Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven ten Paleize Soestdijk, 28 oktober 1964.

JULIANA.

De Staatssecretaris van Financiën,

VAN DEN BERGE.

Uitgegeven de zesentwintigste november 1964.

De Minister van Justitie,

Y. SCHOLTEN.

Zie voor de behandeling in de Staten-Generaal:

Bijl. Hand. II 62/63, 7181 (R 344);

Bijl. Hand. II 63/64, 7181 (R 344);

Bijl. Hand. II 64/65, 7181 (R 344); Hand. II 64/65, bladz. 242—246;

Bijl. Hand. I 64/65, 7181 (R 344); Hand. I 64/65, bladz. 87—88.